

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 308/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Mikulášom Buzgóom, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti nestranným súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er 298/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti nestranným súdom

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný úrad“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er 298/2014 (ďalej aj „namietané konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«Okresný súd Prešov dňa 11.11.2013 vydal Zmenkový platobný rozkaz sp. zn. 19Zm/126/2013-10 v mojej právnej veci (sťažovateľa [REDAKOVANÉ]) o zaplatenie zmenkovej sumy 6000 eur s príslušenstvom proti odporcovi [REDAKOVANÉ]. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 6.12.2013. Dňa 6.5.2014 som ako oprávnený podal u súdneho exekútora [REDAKOVANÉ]... návrh na vykonanie exekúcie o vymoženie istiny 6000 eur s príslušenstvom a trov exekúcie. Okresný súd Poprad poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] dňa 13.5.2014, ktorý vedie exekúciu pod č. EX 26/14.

Dňa 6.11.2014 povinný a jeho manželka [REDAKOVANÉ] doručili súdu návrh na odklad exekúcie a na čiastočné zastavenie exekúcie.

Dňa 26.2.2015 som Okresnému súdu Poprad adresoval Žiadosť o vydanie rozhodnutia. Okresný súd sa k nej nevyjadril a vo veci aj naďalej rozhodnutie nevydal.

Dňa 29.1.2016 som súdnemu exekútorovi doručil doplnenie návrhu na začatie exekúcie korešpondujúce so zákonnými požiadavkami novely Exekučného poriadku podľa zák. č. 438/2015 Z. z. a následne som ho doplnil dňa 5.2. 2016.

Dňa 15.2.2016 Okresný súd Poprad samosudcom [REDAKOVANÉ] rozhodol o zastavení exekúcie.

Súd vo veci nekonal 17 mesiacov. ...

Krajský súd v Prešove v mojej inej exekučnej veci v konaní o vymoženie 15 000 eur s prísl. proti povinným [REDAKOVANÉ] v prvom rade a [REDAKOVANÉ] v druhom rade, uznesením sp. zn. 6NcC 11/2015 dňa 25.5.2015 rozhodol, že všetci sudcovia Okresného súdu Poprad sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci a vec prikázal Okresnému súdu Stará Ľubovňa. V odôvodnení tohto rozhodnutia stojí, že „Sudcovia Okresného súdu Poprad v zhode uviedli, že sa v predmetnej veci cítia byť zaujatí, pretože povinných osobne poznajú. Povinný v prvom rade je manželom ich bývalej kolegyne

██████████, toho času sudkyne Okresného súdu Kežmarok, s ktorou sú v priateľskom vzťahu, ktorá je zároveň povinnou v druhom rade“. ...

Inštitút vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania veci, ktorý predstavuje výnimku zo zásady nezmeniteľnosti zákonného sudcu stanovuje, aby zákonom predpokladaným postupom a zo zákonom predpokladaných dôvodov bol zákonný sudca vylúčený z prejednávania veci. Cieľom je zabezpečenie právnej istoty, aby vo veci mohol konať nezaujatý sudca.

Primárne znaky rozhodovacej činnosti súdu a jeho sudcov sú nezávislosť, nestrannosť - nezaujatosť a odbornosť.

Európsky súd pre ľudské práva konštatuje, že nie je možné uspokojiť sa len so subjektívnym hľadiskom nestrannosti, ale je potrebné skúmať, či sudca poskytuje záruky nestrannosti aj z objektívneho hľadiska. Objektívna nestrannosť sa pritom neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa vonkajších objektívnych skutočností. Je potrebné zdôrazniť, že sudca môže síce subjektívne rozhodovať absolútne nestranné, ale napriek tomu jeho nestrannosť môže byť spochybnená so zreteľom na jeho status, ktorý môže súvisieť s prejednanou vecou. Práve tu Európsky súd uplatnil tzv. teóriu zdania (théorie des apparences), podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán. Spravodlivosť nielenže má byť vykonávaná; musí sa aj javiť, že má byť vykonávaná (Justice must not only be done; it must also be seen to be done). Tento princíp súd vyložil z čl. 6 ods. 1 Dohovoru prvýkrát v prípade Delcourt proti Belgicku a neskôr aj v prípade Piersack proti Belgicku. Uvedený princíp spočívajúci v objektívnom hľadisku nestrannosti sudcu Európsky súd aplikoval aj v prípade Ferrantelli and Santangelo proti Taliansku, pričom ďalej zdôraznil, že sudca sa má objektívne javiť v očiach strán, že je nestranný a zároveň musí byť vylúčená akákoľvek vonkajšia oprávnená pochybnosť o jeho nestrannosti. Ide o dôveryhodnosť, ktorú v demokratickej spoločnosti musia súdy vzbudzovať vo verejnosti. Tento istý princíp bol aplikovaný aj v prípade Kyprianou proti Cypru.

Mám za to, že nezaujatosť sudcu bola podľa takto vnímaných kritérií spochybnená samotným rozhodnutím Krajského súdu v Prešove. Ten v obdobnej veci, tých istých účastníkov a práve z dôvodu na strane pasívne legitimovaných účastníkov konania, svojim rozhodnutím všetkých sudcov Okresného súdu Poprad z prejednávanéj veci vylúčil.

Nakoľko sa tak stalo v rovnakej, resp. obdobnej veci, len s inou výškou pohľadávky, je konanie Okresného súdu Poprad v zásadnom rozpore s teóriou nezaujatosti a nestrannosti súdu. Nie je možné, aby v mojej inej právnej veci boli všetci sudcovia vylúčení a v konaní sp. zn. 20Er298/2014 uvedeným spôsobom vylúčený sudca konal a môj návrh ako oprávnenej osoby zamietol. Takéto rozhodnutie nemôže byť hodnotené ako nezaujaté.

... V danej veci mal Okresný súd Poprad rozhodnúť o návrhu povinného a jeho manželky [REDAKOVANÉ] zo dňa 6.11.2014, ktorú doručili súdu na odklad exekúcie a na čiastočné zastavenie exekúcie, pričom súd nekonal 17 mesiacov. Nevykonal žiadne dokazovanie, nevyžiadal doplnenie podania a písomností, nevydal rozhodnutie, nerozhodol o odklade a čiastočnom zastavení exekúcie na základe návrhu povinného.

Podľa § 56 ods. 4 Exekučného poriadku „súd rozhodne o odklade exekúcie do 30 dní od podania návrhu“. Súd tak nekonal v lehote na to určenej. O návrhu podľa tejto lehoty nerozhodol dodnes, teda 17 mesiacov, exekúciu zastavil na základe iného zákonného ustanovenia, t. j. na základe novely zákonom č. 438/2015 Z. z. po 17 mesiacoch nečinnosti. Keby Okresný súd Poprad bol riadne konal exekúcia mohla byť ukončená uspokojením pohľadávky do doby účinnosti zák. č. 438/2015 Z. z.

... Ako... z uvedeného zhrnutia predmetného konania vyplýva, súd o návrhu povinného, teda o odklade exekúcie v konaní nerozhodol a vo veci vôbec nekonal. Uvedená dĺžka konania teda nie je spôsobená náročnosťou predmetného konania, alebo vykonávaného dokazovania, ale absolútnou absenciou akéhokoľvek konania. Skutkovú a právnu zložitosť vo vzťahu k veci vylúčujem. Súd nebol zaťažovaný hodnotením veľkého rozsahu dôkazov a iných procesných návrhov, mal rozhodnúť o jednom návrhu v zákonom stanovenej lehote. ...

Mám za to, ak by súd konal a rozhodol o jednoduchom návrhu v zákonom stanovenej lehote, nevznikla by mi táto povinnosť, teda doplniť pôvodný kvalifikovaný návrh exekúcie o nové skutočnosti.

Novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 438/2015 vznikla mne, sťažovateľovi ako oprávnenému povinnosť doplniť návrh na vykonanie exekúcie podaním podľa novelizovaného znenia ustanovenia § 243f Exekučného poriadku.

Táto novela zákona postavila podmienky v môj neprospech, nakoľko mi zmenou zákona bola uložená povinnosť doplniť pred tým v kvalifikovanej forme urobené podanie.

Lehotu, ktorú zákonodarca vo vzťahu k tejto zmene zákona uložil, je možné hodnotiť ako príliš krátku. Rovnako súd v tejto veci nesplnil svoju poučovaciu povinnosť podľa § 5 Občianskeho súdneho poriadku „Súdy poskytujú pri plnení svojich úloh účastníkom v občianskom súdnom konaní poučenia o ich procesných právach a povinnostiach.“ Návrh na vykonanie exekúcie som doplnil v zákonnej lehote 29.1.2016. Súd však moje podanie vyhodnotil ako neúplné. Toto podanie, podľa hodnotenia súdu neobsahovalo rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným. Vyhlásenie, že s povinným nemám žiadny vlastný vzťah, súd vyhodnotil ako nedostatočné, nespĺňajúce zákonné podmienky. Nakoľko však mám za to, že podanie som urobil v zmysle zákona a v zákonnej lehote, súd ma mal vyzvať na doplnenie podania a poučiť ma v zmysle § 5 Občianskeho súdneho poriadku. Súd tak neučinil. Takéto porušenie práva na prerokovanie veci v primeranej lehote a bez zbytočných prieťahov sa spája s porušením práva na nestranný a nezávislý súd, t.j. pri jeho rozhodovaní vo veci vidím absenciu zásady nezaujatosti súdu.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci pred nestranným súdom zriadeným zákonom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er/298/2014-31 porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci v primeranej lehote a bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er/298/2014-31 porušené bolo.

3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume spolu 8000 eur, ktoré je Okresný súd Poprad povinný mu zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažovateľovi priznáva náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1000 € od Okresného súdu Poprad, ktoré je súd povinný mu zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Okresný súd Poprad je povinný uhradiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť

by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ v petite sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí nestranným súdom bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti nestranným súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného úradu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er 298/2014.

Ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

Ústavný súd poukazuje aj na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhoviel (napr. I. ÚS 11/00) alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že podstatou sťažnostných námietok sťažovateľa (v postavení oprávneného v namietanom exekučnom konaní) je podľa neho úplná nečinnosť okresného súdu v exekučnom konaní začatom doručením návrhu sťažovateľa na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi 6. mája 2014 (poverenie na vykonanie exekúcie bolo okresným súdom vydané 13. mája 2014), a to pri rozhodovaní okresného súdu o návrhu povinného na povolenie odkladu exekúcie a na čiastočné zastavenie exekúcie doručenom 6. novembra 2014. Sťažovateľ uviedol, že okresný súd v dôsledku svojej nečinnosti v spojení s novelou Exekučného poriadku vyžadujúcou doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie sťažovateľom v konečnom dôsledku o podaných návrhoch povinných ani nerozhodoval, keď exekučné konanie uznesením č. k. 20 Er 298/2014-31 z 15. februára 2016 zastavil pre nedoplnenie návrhu na vykonanie exekúcie sťažovateľom spôsobom ustanoveným novelou Exekučného poriadku.

Okresný súd vo svojom uznesení z 15. februára 2016 uviedol:

„Podľa § 243f zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej Exekučný poriadok), vrátane zmien, v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa § 39 ods. 4, je oprávnený povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 do 30 dní odo dňa účinnosti tohto zákona.

Podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku v návrhu na vykonanie exekúcie na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou oprávnený opísať aj rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu (§ 17 zákona č. 191/1950 Zb. zmenkový a šekový) s povinným. Skutočnosti podľa prvej vety je povinný opísať aj oprávnený, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov. K návrhu na vykonanie exekúcie sa pripoja dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú. ...

Podľa § 243f ods. 3 Exekučného poriadku exekúcie podľa odseku 1 sa odo dňa účinnosti tohto zákona odkladajú.

Podľa § 243f ods. 4 Exekučného poriadku ak sa v konaniach podľa odseku 1 nepreukáže opak, platí, že sú tu dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m/.

Podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku ak oprávnený návrh na vykonanie exekúcie nedoplní v lehote podľa odseku 1, súd exekúciu zastaví.

Podľa § 243f ods. 6 Exekučného poriadku ak oprávnený návrh na vykonanie exekúcie doplní v lehote podľa odseku 1, súd preskúma či je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m/, a ak exekúciu nezastaví, rozhodne o pokračovaní exekúcie.

Podľa § 57 ods. 1, písm. m/ Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo vydané v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na

- 1. neprijateľné zmluvné podmienky,*
- 2. obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo*
- 3. rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom.*

Vzhľadom na novelizované znenie Exekučného poriadku došlo od 1.1.2016 k odkladu tejto exekúcie ex lége, keďže povinný vystupuje v konaní ako fyzická osoba a exekučným titulom v tomto konaní je zmenkový platobný rozkaz. Preto sa súd pred rozhodnutím o návrhoch povinného na zastavenie exekúcie a odklad exekúcie musel vysporiadať s otázkou, či je alebo nie je dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1, písm. m/ Exekučného poriadku.

Novelizované znenie Exekučného poriadku určilo oprávnenému povinnosť doplniť návrh na vykonanie exekúcie v začatých exekúciách, v ktorých sa uplatňuje nárok zo zmenky, do 30.1.2016. Zákonodarca sledoval touto novelou zvýšenú ochranu spotrebiteľa, pričom dôkazné bremeno na preukázanie, či v danej veci bol alebo bol hospodársky dôvod vydanej zmenky spotrebiteľský vzťah medzi účastníkmi konania, preniesol na oprávneného. V zmysle § 243f ods. 1 v spojení s § 39 ods. 4 Exekučného poriadku bol oprávnený povinný predložiť do 30.1.2016 buď súdu alebo súdnemu exekútorovi doplnenie návrhu, a to spolu s pripojenými listinnými dôkazmi.

Súdny exekútor doručil súdu dňa 5.2.2016 doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie oprávneným, ktoré bolo doručené exekútorovi dňa 29.1.2016, t.j. včas. V doplnení návrhu na vykonanie exekúcie oprávnený uviedol, že s povinným nemá žiadny vlastný vzťah podľa § 17 ods. 1 zákona č. 151/1950 Zb. V tejto veci teda oprávnený nijako neopísal rozhodujúce

skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným, t.j. právny dôvod, ktorý predchádzal vystaveniu zmenky, ani k tomu nepredložil žiadne listinné dôkazy. Skutočnosť, že podľa oprávneného nemá s povinným žiadny vlastný vzťah neznamená, že preukázal, že hospodárskym dôvodom vystavenia zmenky nebol spotrebiteľský vzťah medzi účastníkmi. Keďže oprávnený nepreukázal, že vymáhaný nárok v danej veci nevznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, resp. že bolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo na rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom, súdu s prihliadnutím na právnu domnienku upravenú v ust. § 243f ods. 4 Exekučného poriadku neostávalo iné, ako exekúciu v danej veci zastaviť.“

Ďalší okruh sťažnostných námietok sa vzťahuje na namietanú zaujatosť zákonného sudcu, a tým porušenie práva sťažovateľa na nestranný súd. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na to, že v jeho inej exekučnej veci proti tomu istému povinnému a jeho manželke Krajský súd v Prešove uznesením z 25. mája 2015 rozhodol o zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu z dôvodu pochybností o ich nezaujatosti vzhľadom na priateľské vzťahy k povinnému i jeho manželke ako bývalej kolegyni sudkyne na okresnom súde a toho času sudkyne na Okresnom súde Kežmarok. Podľa sťažovateľa uvedené preukazuje to, že v namietanom konaní nerozhodoval nestranný súd.

Pokiaľ ide o možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu bolo označené exekučné konanie už právoplatne skončené, preto už objektívne nemohlo trvať sťažovateľom namietané porušenie jeho práv.

Ústavný súd zároveň konštatuje, že napriek zjavnej existencii prietahov v postupe okresného súdu v čase po doručení návrhu povinného na odklad a zastavenie exekúcie 6. novembra 2014 až do rozhodnutia o zastavení exekúcie uznesením z 15. februára 2016, t. j. v trvaní jedného roka a troch mesiacov, tieto prietahy v okolnostiach danej veci nie je

možné hodnotiť ako priet'ahy takej intenzity, ktoré by zakladali reálnu možnosť porušenia označených práv s'ťažovateľa.

Vo vzťahu k s'ťažovateľom namietanej nestrannosti okresného súdu ústavný súd konštatuje, že za stavu, keď s'ťažovateľ nevyužil svoje právo namietat' zaujatost' zákonného sudcu hoci aj poukazom na skutočnosti, ktorými argumentuje vo svojom návrhu, a táto nebola predmetom posudzovania v procesnom postupe všeobecných súdov, nie je v právomoci ústavného súdu posudzovať existenciu alebo neexistenciu prípadných pochybností o nezaujatosti konkrétneho sudcu okresného súdu konajúceho vo veci s'ťažovateľa.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde s'ťažnosť s'ťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote odmietol ako zjavne neopodstatnenú a v časti namietaného porušenia práva na prejednanie veci nestranným súdom z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Vzhľadom na odmietnutie s'ťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi s'ťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2016